

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Krivánkové ve věci

žalobce: **D. A. T.**, narozen X, státní příslušnost X, v České republice bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem, sídlem Na Pankráci
1618/30, Praha 4,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2022, č.j. MV-184362-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 14. 11. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2022, č.j. MV-184362-4/SO-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „ministerstvo“), ze dne 14. 9. 2022, č.j. OAM-23023-53/PP-2020 (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

„prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcová žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území (výrok I.); podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR (výrok II.).

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, kdy se dle jeho názoru žalovaná v nedostatečném rozsahu vypořádala s jeho konkrétními námitkami a věc nesprávně právně posoudila.
4. Správní orgán I. stupně ve výroku aplikoval § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když uzavřel, že žalobce nedoprovází ani nenásleduje občana Evropské unie na území. Ohledně definice pojmu nedoprovází a nenásleduje, zákon odkazuje na § 87b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění výroku správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobce nemá v úmyslu pobývat se synem v České republice a žádost zamítl. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, v rámci kterého uplatnil následující odvolací námitky:
 1. Správní orgán I. stupně věc nesprávně právně posoudil, a to především v tom ohledu, kdy nesprávně vyložil pojem „doprovázení občana EU či následování tohoto občana jeho rodinným příslušníkem na území“. Současně nesprávně právně posoudil zjištěný skutkový stav.
 2. Žádost v nedostatečném rozsahu projednal.
 3. V nedostatečném rozsahu a nepřezkoumatelně vyhodnotil dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, který pobývá na území více než 15 let s manželkou a synem, českým státním občanem.
5. Pokud se týká první odvolací námitky, žalobce s odkazem na výpis z evidence cizinců týkající se jeho osoby v odvolání specifikoval, že správní orgán I. stupně nesprávně právně vyložil i nesprávně aplikoval na zjištěný skutkový stav skutkovou podstatu § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců týkající se „*doprovázení občana EU či následování tohoto občana jeho rodinným příslušníkem na území*“. Žalobce podal žádost o přechodný pobyt právě s odkazem na toto ustanovení v korelaci s § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Tuto argumentaci žalobce v rámci odvolání dále rozvedl.
6. Žalovaná tuto odvolací námitku posoudila jako nedůvodnou a ve shodě se závěry správního orgánu I. stupně uzavřela na str. 6 odůvodnění: „Z výpovědi syna a účastníka řízení jednoznačně vyplynulo, že účastník řízení se více nachází na území Německa než v České republice. Komise shrnuje, že z podkladů pro rozhodnutí, z provedených pobytových kontrol a zejména pak z pohovoru s účastníkem řízení a jeho synem bylo zjištěno, že účastník řízení na území České republiky nepobývá dlouhodobě s občanem Evropské unie, to znamená, že nebyla splněna jedna z obligatorně požadovaných podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Správní orgán I. stupně odůvodnil své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., neboť uvedl důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Dále žalovaná uzavřela (str. 7): „Komise uvádí, že účastníku řízení jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie může svědčit pobytové oprávnění pro území České republiky v případě, kdy bude s tímto na území České republiky pobývat. Jinak účel jeho žádosti vázající se na území České republiky postrádá smysl. Komise zdůrazňuje, že zákon č. 326/1999 Sb. blíže nevykládá termín či stav, kdy cizinec pobývá na území společně s občanem Evropské unie. Společným pobytem na území je však myšleno způsob „žítí“, tj. reálně uskutečňované soužití delší než 3 měsíce s občanem Evropské unie. Komise dodává, že ze zákona č. 326/1999 Sb. ani ze Směrnice 2004/38/ES nevyplývá povinnost rodinných příslušníků vést na území České republiky společnou domácnost, z pouhého jazykového výkladu dotčeného zákonného ustanovení je však zřejmé, že se musí jednat o pobyt alespoň v určité míře vykonávaný těmito dvěma osobami pospolu.“

7. Dle žalobce, žalovaná tuto problematiku s ohledem na provedené dokazování nesprávně právně posoudila. Žalobce měl za to, že z provedeného dokazování před správním orgánem I. stupně vyplynulo, že žalobce a jeho syn v určitém (dle žalobce z pohledu § 87b odst. 1 v dostatečném) rozsahu společné soužití na území České republiky realizují, navíc tak mají v úmyslu činit i do budoucna. Žalovaná se spokojila s provedeným výsledkem účastníků a další důkazy k rozhodné problematice neprovedla, přičemž následně provedené důkazy neposuzovala následně tak, jak jí ukládá § 50 odst. 4 správního řádu, ale výhradně v žalobcův neprospekch. Žalovaná upozadila především doložené listinné doklady.
8. Žalobce zdůraznil, že pobývá na území České republiky již více než 20 let, dříve na základě povolení k trvalému, později dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny za manželkou. Následně, vzhledem ke zhoršenému zdravotnímu stavu, podal žádost o přechodný pobyt podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V rámci žádosti zdůraznil, že pobývá dlouhodobě ve společné domácnosti s manželkou, tak i se synem D. A. D., který je občanem České republiky a který se o něj primárně, jak mu podnikatelská činnost dovolí, stará, vyživuje ho a finančně jeho pobyt na území České republiky spolu s celou rodinou zabezpečuje.
9. S odkazem na provedené dokazování před správním orgánem I. stupně žalobce zdůraznil, že pro posouzení podmínky doprovázení občana EU či následování tohoto občana jeho rodinným příslušníkem na území je v případě, kdy se již oba nachází na území, třeba hodnotit jejich pobyt a povahu tohoto pobytu na území. Společným pobytem na území se nerozumí nutně společná domácnost. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že žalobce jako otec je se synem v pravidelném kontaktu, syn se o otce stará, finančně mu vypomáhá, zajišťuje jeho lékařskou péči a podobně. Z provedených výsledků s žalobcem a žalobcovým synem nelze bez dalšího uzavřít, že mají v úmyslu pobývat oba v budoucnu trvale na území SRN. Pokud by tomu tak bylo, podali by žádost o pobytové oprávnění právě v tomto státě. Žalobcův syn je českým státním občanem, jeho pobyt a podnikatelská činnost v SRN je dočasného charakteru. Žalobce pobývá primárně na území České republiky, na jím uvedené adrese a má i nadále v úmyslu se synem pobývat právě tomto státě. Žalobce má navíc na území České republiky zajištěnou i lékařskou péči. Podáním žádosti vyjádřil jasný a srozumitelný zájem pobývat v České republice.
10. Dle žalobce nelze přisvědčit závěrům o tom, že žalobce a jeho syn žádnou vazbu na Českou republiku nemají, a to jak s ohledem na občanství žalobcova syna, adresu a lékařskou péči žalobce v ČR, ale i dočasnost povahy podnikatelské činnosti žalobcova syna v SRN, délku a historii pobytu žalobce na území České republiky. Nad rámec pak žalobce uzavřel, že

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správní orgán ani neposuzoval, kdy vznikly žalobcem tvrzené důvody podání žádosti – závislost na nutné péči syna.

11. Dle žalobce nelze aprobovat závěr žalované uvedený na str. 8 napadeného rozhodnutí, v němž uzavřela: „Komise k námitkám zmocněného zástupce uvádí, že z výpovědi účastníka řízení a jeho syna jednoznačně vyplynulo, že na území České republiky nyní nebudou pobývat po dobu delší než 3 měsíce. Z jejich sdělení vyplývá, že na území České republiky přijíždějí nepravidelně a převážně se zdržují v Německu.“ Dle žalobce tedy nejen, že žalovaná tuto otázku nesprávně právně, ale i skutkově posoudila, ale zatížila napadené rozhodnutí i vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se v dostatečném rozsahu nevypořádala s touto konkrétní odvolací námitkou. V podstatě bez dalšího ve shodě se závěry správního orgánu I. stupně tuto námitku posoudila jako nedůvodnou.
12. Dle žalobce dále nebyla žalobcova žádost v dostatečném rozsahu projednána a žalobce považoval závěry správního orgánu I. stupně za nesprávné a nepřezkoumatelné.
13. Žalobce podal žádost o přechodný pobyt na území České republiky dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. O tomto účelu žádosti vypovídá jak tiskopis žádosti, tak průvodní dopis, opakovaná vyjádření i doložené lékařské zprávy. Žalobce současně doložil celou řadu lékařských zpráv, ze kterých dle jeho názoru vyplývá zcela jednoznačná závislost na nutné péči jeho syna, českého státního občana.
14. Byť se jednalo o řízení o žádosti, a bylo tak ovládáno tzv. zásadou dispoziční, správní orgán se tomu, zda je žalobce závislý na výživě a nutné péči syna a do jaké míry, nevěnoval a neprovedl k předmětu žádosti žádné dokazování.
15. Správní orgán pochopitelně nedisponuje (ani disponovat nemůže) dostatečně odbornými znalostmi k posouzení žalobcova zdravotního stavu, a proto měl s ohledem na doložené lékařské zprávy v souladu s § 56 správního řádu ustanovit znalce za účelem posouzení této otázky.
16. Dále je nutno poukázat na tu skutečnost, že ustanovení zákona o pobytu cizinců, dle kterého žalobce podal příslušnou žádost, vychází ze směrnice 2004/38/ES. Z důvodové zprávy plyne, že musí být kumulativně naplněny dvě základní podmínky, aby mohl být takový cizinec považován za rodinného příslušníka. První z nich je existence vážných zdravotních důvodů na straně rodinného příslušníka, které způsobují jeho neschopnost se o sebe postarat. Druhou podmínkou je nezbytnost osobní péče občana EU, přičemž vážné zdravotní důvody, jejichž existence musí být prokázána, nejsou definovány. Je pak třeba každý případ posoudit individuálně a dát do pečlivého kontextu všechny skutečnosti, které vyšly v průběhu správního řízení najevo.
17. Žalovaná na str. 7 odůvodnění uvedla: „Komise také podotýká, že správní orgán I. stupně nebyl povinen posuzovat závislost účastníka řízení podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., jelikož bylo zjištěno, že účastník řízení nesplňuje podmínku uvedenou v § 87b zákona č. 326/1999 Sb., a to podmínku plánovaného pobytu občana Evropské unie a jeho rodinného příslušníka na území po dobu delší tři měsíce.“ Pokud žalovaná zaujala toto stanovisko, dle žalobce se jedná o závěr nesprávný, kdy se jednalo o žádost zahájenou a vymezenou jeho podáním. Řízení tedy bylo ovládáno tzv. zásadou dispoziční. Byl to tedy žalobce, kdo svým podáním vymezil předmět a rozsah žádosti, a správní orgán I. stupně byl povinen za situace, kdy se nejednalo o zjevně bezdůvodnou žádost, ji také meritorně projednat.
18. V tomto kontextu žalobce připomíná, že se v případě doložených lékařských zpráv nejednalo o jednu lékařskou zprávu od jeho ošetřujícího lékaře, ale i o souhrnnou lékařskou

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zprávu. Žalobce je finančně nesamostatný, spoléhá na finanční výpomoc syna, který mu zajišťuje stravu, léky a podobně. I pokud žalobce cestuje za synem do SRN, neznamená to bez dalšího, že není závislý na jeho výživě a nutné péči, naopak závěr o jeho závislosti to podporuje.

19. Napadené rozhodnutí je dle žalobce rovněž nepřezkoumatelné v otázce dopadu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, kterou byl správní orgán povinen i v tomto řízení zkoumat (§ 174a zákona o pobytu cizinců).
20. Vzhledem k celkové rodinné materiální i sociální situaci na území České republiky je žalobcovo vycestování rozhodně nepřiměřené a zasáhne nejen do jeho života, ale i celé jeho rodiny. Celá jeho rodina je zde již plně integrována. Správní orgán v rámci dopadu navíc nijak nezkoumal to, zda se žalobce vzhledem k věku a existenci veškerého rodinného zázemí v České republice má vůbec kam v domovském státě vrátit. Žalobce pobývá na území ČR více než 20 let, hovoří českým jazykem, v domovském státu nemá rodiče, materiální ani sociální zázemí, nemá kde bydlet, nemá se o jeho osobu kdo starat a zajišťovat mu nutnou péči. Správní orgán se tímto dopadem prakticky nezabýval, i přesto, že byl k tomu povinen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 377/2018-32). Žalobce sám měl za to, že dopad rozhodnutí by byl vzhledem k výše uvedeným okolnostem zcela nepřiměřený.
21. Odkazy žalované na možnost opětovného podání žádosti o přechodný pobyt naznačené v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou dle žalobce nepřiléhavé a nerealizovatelné. Vzhledem k omezením formulovaným v § 87y věty druhé zákona o pobytu cizinců žalobci reálně hrozí zánik tzv. fikce pobytu v případě opakovaně podané žádosti. Odkaz na možnost krátkodobého víza za účelem návštěvy rodiny nevyhovuje požadavkům na zkoumání dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, podobně by tomu muselo předcházet odloučení od rodinných příslušníků na předem neznámou, pravděpodobně dlouhou dobu. I v tomto ohledu měl proto žalobce napadené rozhodnutí za nepřiměřené.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

22. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 12. 12. 2022, v němž konstatovala, že se ke všem žalobním námitkám vyjádřila již v napadeném rozhodnutí. Z podkladů pro rozhodnutí, z provedených pobytových kontrol a zejména pak z pohovoru s žalobcem a jeho synem bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky nepobývá dlouhodobě s občanem Evropské unie, to znamená, že nebyla splněna jedna z obligatorně požadovaných podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.
23. Dále v žalobě, stejně jako v odvolání, žalobce uvedl, že žalobce doložil lékařské zprávy, kdy se nejednalo o jednu lékařskou zprávu, ale i o souhrnné lékařské zprávy. Žalovaná konstatovala, že ve spisovém materiálu je jedna lékařská zpráva ze dne 18. 3. 2021 vystavená MUDr. B. H.. V této zprávě je uvedeno: „Pro advokátní kancelář, odpověď na cílené otázky: Mobilita – v normě, Schopnost orientace – v normě, stravování – bez omezení, Oblékání – v normě, bez omezení, hygiena – v normě, bez omezení, péče o domácnost – bez omezení.“ Dále byly doloženy výsledky laboratorního vyšetření. Posouzení zdravotního stavu bylo dle žalované doloženo, a není tedy zřejmé, z jakého důvodu, by měl správní orgán I. stupně ustanovit znalce za účelem posouzení této otázky.
24. Žalovaná zopakovala, že správní orgán I. stupně nebyl povinen posuzovat závislost účastníka řízení podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož bylo zjištěno, že žalobce nesplňuje podmínku uvedenou v § 87b zákona o pobytu cizinců, a to podmínku

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

plánovaného pobytu občana Evropské unie a jeho rodinného příslušníka na území po dobu delší tři měsíce. Nad rámec žalovaná uvedla, že v žádném případě nebylo doloženo, že by žalobce měl vážné zdravotní důvody a nemohl se o sebe postarat.

25. Stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaná rovněž odkázala ve svém rozhodnutí (strana 8-9). S ohledem na uvedené žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

26. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
27. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
28. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
29. Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. i žalovaná ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. s takovým postupem souhlasili.
30. Žaloba není důvodná.
31. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce nedoprovází ani nenásleduje občana EU na území (výrok I.); podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR (výrok II.).
32. Podle § 15 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
33. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší 3 měsíce.
34. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
35. Žalobce vymezil tři okruhy žalobních námitek, když v prvním (část V. žaloby) tvrdil, že správní orgán I. stupně věc nesprávně právně posoudil, když nesprávně vyložil pojem „*doprovázení občana EU či následování tohoto občana jeho rodinným příslušníkem na území*“. Zároveň nesprávně právně posoudil zjištěný skutkový stav. Dle žalobce z provedeného dokazování před správním orgánem I. stupně vyplynulo, že žalobce a jeho syn v určitém (a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dle žalobce v dostatečném) rozsahu společné soužití na území České republiky realizují, a navíc tak mají v úmyslu činit i do budoucna.

36. Soud se s takovými tvrzeními neztotožnil.
37. Středobodem uvedené námitky byla žalobcova polemika se závěrem žalované o tom, že „z výpovědi účastníka řízení a jeho syna jednoznačně vyplynulo, že na území České republiky nyní nehodlají pobývat po dobu delší než 3 měsíce“ (str. 8 napadeného rozhodnutí).
38. Soud se předně ztotožnil s výkladem pojmů „doprovází“ a „následuje“, tak jak s nimi nakládá § 87b odst. 1, resp. § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konstatovala (str. 5 napadeného rozhodnutí), že „pojem ‚doprovází‘ lze vyložit tak, že rodinný příslušník občana Evropské unie s tímto občanem cestuje na území, tj. spolu s občanem Evropské unie přicestuje na území České republiky“ a „pojem ‚následuje‘ lze vyložit tak, že rodinný příslušník následuje občana Evropské unie, který již na území pobývá.“ Stejně tak soud přitakal rezultátu, že „podmínkou získání povolení k přechodnému pobytu, které se osvědčuje pobytovou kartou rodinného příslušníka občana Evropské unie, je tedy ve smyslu § 87b odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb. to, že rodinný příslušník občana Evropské unie (včetně občana České republiky) tohoto občana na území České republiky následuje nebo doprovází a hodlají společně na území pobývat po dobu delší 3 měsíce.“
39. Dále, ministerstvo provedlo v prvoinstančním rozhodnutí detailní rozbor výpovědí žalobce a jeho syna (str. 4 a násl. prvoinstančního rozhodnutí), když mj. uvedlo: „Účastník řízení i jeho syn do protokolů shodně uvedli, že syn účastníka řízení se (...) v roce 2015 se syn účastníka řízení odstěhoval do Německa, kde žije dodnes (...). Cca před 4 lety se do Německa odstěhovala i manželka účastníka řízení a v roce 2019 si tam oba společně pronajali restauraci (...), kterou provozují dodnes, přičemž manželka účastníka řízení žije v pronajatém bytě nad restaurací. Dále bylo zjištěno, že syn účastníka řízení nemá v Německu žádný pobyt, pobývá tam na základě svého českého občanství a toho, že tam má živnost, zatímco jeho matka má v Německu dlouhodobý pobyt, který má od počátku svého pobytu v Německu, tedy cca 4 roky, a který jí každé dva roky prodlužují. Oba rovněž shodně uvedli, že manželka účastníka řízení byla v ČR kvůli pracovní vytíženosti naposledy asi před rokem, je s účastníkem řízení spíš v kontaktu pouze telefonicky, nebo když za ní účastník řízení přijede do Německa. Co se týká syna účastníka řízení, tento dle své výpovědi jezdí do ČR za otcem na návštěvy, a to, jak má čas kvůli práci, tedy cca 1x, 2x, 3x za měsíc, a to někdy na 1, 2, 3 dny, přičemž účastník řízení uvedl, že ho jeho syn navštěvuje asi 1x měsíčně, 1x za 2, 3 měsíce a někdy se stane, že zde měsíc není, při svých návštěvách se tu v ČR běžně nezdržuje dlouho, zůstává v ČR pouze přes noc, kdy jeden den přijíždí a druhý den kvůli práci odjíždí zpět do Německa. Dále bylo zjištěno, že před konáním výslechu syn účastníka řízení přijel den předem a po výslechu se měl vrátit do Německa kvůli práci ještě týž den a ještě nepřemýšlel o tom, kdy by se měl opět vrátit do ČR, přičemž účastník řízení jeho slova potvrdil, pouze oproti synovi uvedl, že v den výslechu měli odjet do Německa společně a ani on nevěděl, kdy se vrátí zpět do ČR, nicméně dodal, že když to bude třeba, vrátí se zpět hned. Dále bylo zjištěno, že účastník řízení jezdí za synem a manželkou do Německa, kdy dle výpovědi obou tam účastník řízení jezdí často a v průběhu posledního roku pobýval více v Německu než v ČR, jelikož jsou tam celá rodina pohromadě, mají už tam své zázemí, práci, účastníku řízení to tam více vyhovuje, jelikož se tam nemusí o nic starat, neboť mu tam vypomáhá manželka, zatímco v ČR si musí vše dělat sám. Účastník řízení dle svého vyjádření od té doby, co dostává čtyřměsíční vízum, může cestovat, tudíž do Německa jezdí za synem a manželkou skoro každý měsíc, přičemž ví, že pokud v ČR něco neboří, jako např. že tu má nějaký doporučený dopis, nesmí překročit dobu víza a bývá v Německu měsíc, a když něco hoří, přijede do ČR hned. Účastník řízení se dle

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vyjádření syna vždy zdržuje v Německu cca 2, 3, 4 týdny, pokaždé pobývá u své manželky v bytě nad restaurací a v rámci svého pobytu v Německu se vždy snaží něco zařídit a poté se vrací do ČR. Shodně oba vypověděli, že účastník řízení byl naposledy za synem a manželkou v Německu měsíc před konáním výslechu a zdržel se tam 2, 3 týdny. Z jejich výpovědí dále shodně vyplynulo, že přemýšleli o tom, zda by nebylo lepší, kdyby účastník řízení žil se synem a manželkou společně v Německu, kdy účastník řízení přímo uvedl, že jeho stěhování do Německa si přeje jeho rodina a je i to jeho přání, protože nyní se kvůli dokladům musí pořád v ČR hlásit na cizinecké policii, ale kdyby získal pobyt v ČR, už by v Německu s nimi mohl pobývat déle, neboť není pravděpodobné, že by se manželka účastníka řízení se synem za ním přestěhovali z Německa. V této souvislosti bylo dále zjištěno, že si již zjišťovali informace o podání žádosti pro účastníka řízení o sloučení s rodinou v Německu, ale zatím jí nepodávali, protože neví, jak to funguje z české strany, konkrétně, zda nebude komplikace v tom, že účastník řízení nemá žádný pobyt v ČR, kdy vycházejí ze zkušeností s pobyty manželky účastníka řízení, která si nejprve také vyřídila pobyt v ČR a až poté si zařizovala pobyt v Německu. Tudíž by shodně nejprve chtěli, aby účastník řízení měl nějaké povolení v ČR, kdy by se následně mohl za nimi co nejdříve přestěhovat a poté by zažádali o jeho pobyt v Německu, aby již nemusel být polovinu času v ČR a polovinu v Německu. Sám účastník v závěru výslechu na dotaz správního orgánu, zda chce zůstat i v budoucnu v ČR přímo uvedl, že upřímně může říct, že když v souvislosti s udělováním víz může cestovat, rád zůstane u rodiny v Německu, kdy je v ČR spíše kvůli tomu, aby si vyřídil bytové oprávnění, neboť si myslí, že je to nutná podmínka k tomu, aby nějakým způsobem mohl dál v případě, že bude mít nějaký problém, ale jeho rodina je pro něj mnohem lepší.“

40. Ministerstvo dále konstatovalo zjištění vyplývající z bytových kontrol na adrese, na které se měl žalobce v České republice zdržovat. Správní orgán I. stupně vyjevil následující (str. 3 prvoinstančního rozhodnutí): „Správní orgán má dále k dispozici záznam o bytové kontrole provedené ve dnech 24.06.2021 v 10:20 hod. a 29.06.2021 v 10:40 hod. na adrese hlášeného pobytu účastníka řízení (...). Ani při jedné z kontrol nebyl v předmětném bytě č. 7 nikdo zastížen. Dne 29.06.2021 byla v domě zastížena jedna z obyvatelk domu, která uvedla, že účastníka řízení zná a v domě jej vidá, jeho manželku viděla párkrát, ale myslí si, že v domě nebydlí. Dne 02.07.2021 se na cizineckou policii v Karlových Varech dostavil zmocněný zástupce ubytovatelů ubytovacího zařízení Ubytování S. a ke kontrole předložil domovní knihu ubytovaných cizinců, ve které je uveden pouze účastník řízení. Na dotaz, zda v ubytovacím zařízení bydlí manželka a syn účastníka řízení, zmocněný zástupce ubytovatelů sdělil, že manželka účastníka řízení je na této adrese hlášena k trvalému pobytu, ale fyzicky se tam nezdržuje, neboť pracuje a bydlí někde v Německu. Dále zmocněný zástupce ubytovatelů uvedl, že celou rodinu zná osobně a že syn účastníka řízení je občanem České republiky, ale pracuje a bydlí v Německu. Manželka účastníka řízení občas za manželem přijede, ale většinu času pobývá v Německu. Na závěr uvedl, že účastník řízení je t.č. na návštěvě u své manželky v Německu.

K tomuto záznamu bylo správnímu orgánu dne 02.08.2021 (...) doručeno ‚Vyjádření se k bytové kontrole‘ vystavené dne 01.08.2021 v SRN v Mnichově synem účastníka řízení. Tento v něm uvádí, že momentálně žije v Německu, kde si otevřel vietnamskou restauraci a po čase se za ním přestěhovala maminka. Na své živobytí si vydělávají v Německu, a proto nebyl zastížen na adrese K. V. Za svým otcem jezdí pan D. každých 2 – 3 týdny na návštěvu, také otci pomáhá finančně, kdy mu měsíčně posílá finanční částku 600 eur + kapesné. Otec za nimi také přijíždí na návštěvu, pan Dang s maminkou se snaží být se s otcem neustále v kontaktu, i přes tuto vzdálenost.

Správní orgán má k dispozici záznam o další bytové kontrole provedené na výše uvedené adrese dne 06.06.2022 v době od 16:00 do 16:40 hod. Při kontrole nebyl účastník řízení zastížen, z bytu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

se po zazvonění ozval pouze štěkot psa. Hlídka provedla šetření u osob bydlících na předmětné adrese v bytových jednotkách. V bytové jednotce č. 11. ve 2. patře, byla zastižena sousedka, která uvedla, že dotyčnou osobu zná jen z vidění a neví, kolik osob tam žije, neví o nich žádné informace. V bytové jednotce č. 2., 1. patro byl zastižen soused, který hlídce neposkytl žádné informace, osobu účastníka řízení nezná. (...) Lustrváním v IS PČR byl dohledán telefonní kontakt na účastníka řízení, který byl kontaktován. Při telefonickém hovoru bylo zjištěno, že je t.č. v Baumaxu, nakupuje a přijede do 5 minut. Osobním šetřením bylo zjištěno, že syn účastníka řízení pracuje v Německu (...). Manželka účastníka řízení za manželem chodí také pouze na návštěvy, pracuje v Německu, pomáhá synovi účastníka řízení v bistru a bydlí přímo nad bistroem.“ Správní orgány obou stupňů pak shodně uzavřely, že „v rámci řízení (...) bylo jednoznačně prokázáno, že účastník řízení nenásledoval ani nedoprovázel občana Evropské unie na území České republiky. Krátkodobé, sice opakované pobyty na území České republiky, tuto podmínku nenaplní, neboť zákon č. 326/1999 Sb. předpokládá pro vydání pobytové karty společný pobyt občana Evropské unie a jeho rodinného příslušníka delší tři měsíců.“

41. Žalobce, oproti konkrétním vyjeveným v rozhodnutích správních orgánů, staví jen obecné tvrzení o tom, že „z provedených výsledků s jeho osobou a synem nelze bez dalšího uzavřít, že mají v úmyslu pobývat oba do budoucna trvale na území SRN, kdy pokud by tak měli v úmyslu, podali by žádost o pobytové oprávnění právě v tomto státě“, přičemž proti závěrům správních orgánů staví to, že žalobcův syn je českým státním občanem, pobyt a podnikatelská činnost žalobcova syna v SRN je dočasného charakteru a žalobce pobývá primárně na území České republiky, kde má zajištěnou i lékařskou péči, a má v úmyslu i se synem pobývat právě v ČR.
42. Soud předně konstatuje, že úkolem správních orgánů bylo posuzovat faktický, aktuální stav, nikoliv budoucí úmysly žalobce, resp. jeho syna. Ostatně, zákon o pobytu cizinců hovoří o rodinném příslušníku, který „doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá“, nikoliv „bude doprovázet občana Evropské unie na území nebo bude následovat občana Evropské unie, který na území pobývá“ (zvýraznění podtržením provedl soud).
43. Nic, co vyplynulo ze zjištění učiněných správním orgánem, nesvědčí žalobnímu tvrzení o tom, že žalobce pobývá primárně na území České republiky, resp. že pobyt a podnikatelská činnost žalobcova syna v SRN je dočasného charakteru. Naopak, soud se plně ztotožnil se závěry správních orgánů. To, že žalobce má zajištěnou lékařskou péči v České republice, disponuje zde pobytovým oprávněním od roku 2000, příp. to, že žalobcův syn má české státní občanství, je ve světle uvedených zjištění nepodstatné. Zcela mimoběžné stran aktuálního stavu je pak žalobní tvrzení o tom, že žalobce „podáním žádosti vyjádřil jasný a srozumitelný zájem pobývat v České republice.“
44. Zákonný požadavek „doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá“ pak nelze v kontextu zjištění učiněných správními orgány dovodit ani z dalších obecných tvrzení o tom, že žalobce je se synem v pravidelném kontaktu, že se o něj syn stará (žalobce je na synovi závislý), finančně mu vypomáhá a zajišťuje jeho lékařskou péči a podobně.
45. Zcela mimo rámec toho, co měl (z pohledu zákona) žalobce splnit a správní orgány hodnotit, jsou tvrzení vyjevená v části VI. žaloby, kde žalobce namítal nedostatečné projednání jeho žádosti, resp. opomenutí správních orgánů posoudit žalobcovu závislost na synovi, a to z důvodů jeho neuspokojivého zdravotního stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

46. Správní orgány přesvědčivě zjistily a vyjevily, že žalobce nesplňuje základní hmotněprávní podmínku pro získání příslušného pobytového oprávnění, totiž že nedoprovází občana Evropské unie na území nebo nenásleduje občana Evropské unie, který na území pobývá, resp. nehodlá na území pobývat přechodně po dobu delší 3 měsíce. Pak je ovšem tvrzená žalobcova závislost na synovi (ze zdravotních důvodů) bezpředmětná.
47. Soud shledal jako nedůvodná i tvrzení ohledně nepřiměřenosti rozhodnutí správních orgánů (část VII. žaloby).
48. Předně, soud si nemohl nepovšimnout, že žalobní argumentace stran nepřiměřenosti rozhodnutí je téměř doslovným přepsáním téže argumentace uplatněné v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. A bylo to právě odvolání proti prvoinstančnímu řízení, kde žalobce namítal takovou nepřiměřenost poprvé (ve správním řízení).
49. Komise neopomněla tuto námitku vypořádat a vyslovila se k ní na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde uvedla toto: *„Ze spisového materiálu nevyplývá, že by účastník řízení byl ve vážném zdravotním stavu a nemohl si již legální cestou zajistit obživu. K rodinným vztahům účastníka řízení Komise konstatuje, že účastník řízení má syna občana České republiky a manželku, která má státní příslušnost Vietnamské socialistické republiky. Syn i manželka pobývají v Německu, kde má manželka účastníka řízení uděleno povolení k dlouhodobému pobytu. Účastník řízení v současné době pobývá více v Německu než v České republice, a to se svou rodinou. Je tedy na místě, aby účastník řízení požádal příslušné německé orgány o povolení k pobytu na německém území. Námitka zmocněného zástupce, že se účastník řízení nemá kam vrátit v domovském státě, je tedy nedůvodná.“* Žalobce s konkrétními argumenty žalované v podstatě nepolemizuje a opakuje odvolací argumentaci – tedy že vzhledem k celkové rodinné materiální i sociální situaci na území České republiky je *„žalobcovo vycestování rozhodně nepřiměřené a zasáhne do rodinného života nejen jeho, ale celé jeho rodiny, která již je zde plně integrována“*, dále že *„správní orgán v rámci tohoto dopadu navíc nijak nezkoumal to, zda se žalobce vzhledem jak k věku tak existenci veškerého rodinného zázemí v České republice vůbec má kam v domovském státě vůbec navrátit“* s tím, že *„pobývá na území více než 20 let, hovoří českým jazykem, v domovském státu nemá rodiče, materiální ani sociální zázemí, nemá kde bydlet, nemá se o jeho osobu kdo starat a zajišťovat mu nutnou péči.“*
50. Soud má za to, že žalobce zcela pominul, že žalovaná konstatovala, že těžiště žalobcova života, stejně jako jeho rodinných příslušníků, je ve Spolkové republice Německo, nikoliv ve Vietnamu, kam se žalobce odmítá vrátit, ač mu nikdo takovou povinnost (vycestování do Vietnamu), neukládá. Žalobce pominul, že žalovaná uvedla, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce byl ve vážném zdravotním stavu, a znovu opakuje, že ve Vietnamu není nikdo, kdo by se o něj postaral. Žalobce sice prvoinstančnímu správnímu orgánu předložil listinu datovanou dne 18. 3. 2021, podepsanou MUDr. B. H., praktickou lékařskou, a označenou jako „Lékařská zpráva“, v ní jsou však uvedena ve vztahu k žalobci tato zjištění: *„Mobilita – v normě; Stravování – bez omezení; Oblékání – v normě, bez omezení; Hygiena – v normě, bez omezení; Péče o domácnost – bez omezení.“* Taková lékařská zpráva tedy rozhodně není oporou pro žalobcovo tvrzení, že by se o něj musel někdo z důvodu jeho zdravotního stavu starat či mu zajišťovat péči. Materiálně je žalobce, dle vlastních slov a vyjádření jeho syna, zajištěn právě z finančních prostředků poskytovaných mu synem, přičemž tato materiální pomoc není vázána výlučně na území ČR.
51. Shrnuto, žalobce nenamítal nic, co by bylo s to zvrátit odůvodnění žalované stran závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

52. Stejně tak soud nepřítakal námitce, že „žalovaný se spokojil s provedeným výsledkem účastníků, a další důkazy k rozhodné problematice neprovedl, přičemž následně provedené důkazy neposuzoval následně tak, jak mu ukládá ust. § 50 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., ale výhradně v žalobcův neprospěch, především doložené listinné doklady upozadil.“
53. I tato tvrzení trpí neduhem obecnosti. Žalobce neuvedl, jaké další konkrétní důkazy zůstaly neprovedeny, resp. byly upozaděny, natož aby vyjevil, co by mohly stran jeho tvrzení prokázat. Přezkoumání takto vágně formulované námitky je proto nemožné. Zároveň si žalobce protiřečil, když namítal (zvýraznění podtržením provedl soud), že žalovaná „se spokojila s provedeným výsledkem účastníků a další důkazy k rozhodné problematice neprovedla“, aby vzápětí konstatoval, že táž žalovaná „následně provedené důkazy neposuzovala tak, jak jí ukládá § 50 odst. 4 správního řádu, ale výhradně v žalobcův neprospěch, především doložené listinné doklady upozadila.“ Taková věta jednak nedává smysl a rovněž i tu soud postrádá specifikaci oněch „následně provedených důkazů“ a rozsah jejich upozadění. Žalobce se v textu žaloby (str. 7) sice dovolává „doložení celé řady lékařských zpráv“, nicméně nekonkretizuje žádnou z nich, aby pak na jiném místě žaloby (str. 8) vyjevil, opět poněkud nejednoznačně, že „se v případě doložených lékařských zpráv nejednalo o jednu lékařskou zprávu od jeho ošetřujícího lékaře, ale i o souhrnnou lékařskou zprávu.“ Sám žalobce tedy neuvádí jasně, kolik a jakých lékařských zpráv k důkazu předložil. Nadto, soud ověřil, že ve správním spisu se nachází toliko jedna taková zpráva, jejíž závěry jsou citovány výše.
54. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby a jako takovou ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

[V] Náklady řízení

55. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. 7. 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.